

blement ha desplaçat mots en lloc de «fa força a l'eccl. in Mo. Ce.»; 1175: *Rigolissa*, en el *Dietari* de Puigcerdà, p. p. Martí Sanjaume; ¹ 1248: «salvo *Regulisse* sicut consuetum est» parlant de pasturatges (*InvLC*, 387). En docs. de la 2a. meitat S. XIII: *Aragolisa* i ⁵ *Acolice* (Delcor, *Sefarad*, 1966, 32-35); 1322-1337: P. de M., capellà de St. Jaume d'*Aragolisa* (SerraV., *Pi-nós M.* III, 255); 1359: *Aragosilla* (*CoDoACA* XII, 90) Ponsich (*Top.*, 61) no hi afegeix més que una cita de *Aragolisa*, a. 1030, *Rig.*-a. 1628, *Reg.*-1632.

ETIM. Alart suggeria que fos una variant de *regalícia* (posant la menció de 1248 en l'article *regalícia* de l'*InvLC*); i jo m'hi havia adherit en el *DECat* VII, 198b8. Però cal descartar-ho, ara que veiem que en les mencions antigues la forma del nom comença constantment per una *Ar-* o *Er-*: que de cap manera no podrien ser la *a* prep. aglutinada, observem l'inequívoc context «B. *Araculisa*» amb paper de subjecte malfactor (citat S. XII) i si fos una *a-* adherida hi hauria casos de grafia *Arr-* amb *rr* doble, que no n'hi ha cap; ha de ²⁰ ser, a la inversa, la *a-* eliminada pel desgast inicial, junt amb confusió amb la *a* locativa; tal com, p. ex., *rissar* de ERICIUM, o *ruga*, variant de *eruga* (cf. *Enveig/Eveig*, art. supra, amb intrusió de la locativa *en*).

En canvi ens donen una bona orientació etimològica les formes *Eragolisa* dels arcaics docs. de 1011 i 948, i especialment *Heiragolisa* de 958, que tant ens recorden la història d'*Eraprunyà*, avui *Eramprunyà*. Com en aquest, s'ha de tractar d'un compost del ll. AREA ³⁰ (> cat. *era*), en fon. arcaica *eira*, AREA; en el sentit de petit territori, o bé al·ludint al fet de ser un planell de pastures (com diu el document de 1248) i com ho foren *Era(m)prunyà*, *Eramon* i algun altre, compost amb un NP.

Aquest deu ser el prolongament cat. del germànic WULFGIS, bastant freqüent en les fonts germàniques (Först., 1650-51), cpt. dels fecunds elements WULF- i -GIS (Först., 589; i M-Lübke, *Altport.* PNN I, 60). WULF- dona *Gol-* (cf. *Golferics*, *Gonfau* etc.); la F- perduda en el grup -LFG-; i després -GIS reduït a -is (som ja cap a la zona on es diu *puyà* per *pujar*, *Sant Mai* per *Sant Magi* etc.). Es pot tractar d'una formació concordant AREA WULFGISA 'l'era d'En Wulfgis'.

¹ Cita de Fonts Rius, *C. d. p.*, p. 625, amb *ss* doble errònia. També és errònia la cita que dona d'un doc. de *Li. Fe. Ma.* II, 26, § 694, on se citen altres pobles de Cerdanya, però no aquest.

Rigoréixer, V. Re- fluvial *Riguans*, V. *Reguant* ⁵⁰

RILBE

Ni veig d'on ve, ni tinc prou elements per estar se-⁵⁵ gur que no ho veig bé: l'única cosa clara és que és un NL pre-romà del tipus bascoide en -BE. És una pda. en la muntanyenca vall de l'Alt Isàvena, en el te. de Vialibons, agre. al mun. de Beranui (XIX, 71). No lluny hi ha alguns NLL amb algunes analogies, que sembla-⁶⁰

rien guiadores.

Sobretot crida l'atenció la semblança de *Rilbe* amb *Vilbe* (que En Terrado probablement estudiarà en l'article que promet sobre *Viu*), però aquest sembla evident que és un derivat de l'arrel de *Viu*: van junts en els documents antics: 1064: «castro de *Vivo* ad Lavata et *Enrence* et castro de *Vilba*» (*Li. Fe. Ma.* I, 60, § 46); i de nou el 1094 va amb *Enre*<n>s en un doc. de 1094 (ib., p. 63.6), de contingut general ben semblant.

Resulta d'aquestes dades que *Enrens* és aigües avall de l'altiplà de Llevata on hi ha *Viu*; doncs, -be sota *Viu*. Ara bé, *Viu* que és també un nom antic i important aquitànic, ha tingut sempre -y, com ho proven no sols tote les altres i nombroses mencions antigues de *Viu*, sinó també els que, en grau probable i més o menys clars, són representants de la mateixa família. Si és així, *Vilbe* hauria de resultar del conegut fenomen de -u > -l que és normal davant b. Però no és normal en posició final. Així, doncs, l'analogia entre *Rilbe*, *Vilbe* i *Viu* s'esfuma, perquè no hi ha indicis que en aquest la -l resulti de -u.

Els NLL d'aquesta zona on R- ve d'afèresi de *Arr-* bé pot ser que donin una pista més ferma, però més ²⁵ vaga (*Ro* < *Arró*, *Rose* de *Arrose*), i llavors tota la sèrie que hem aplegat a l'art. *ARR-* (*Arres*, *Arròs* i en particular *Arreu* < *ARRI-BE*): potser, doncs, el basc (*harri* 'roc' (alguns d'ells, sense descartar-ne *Rilbe*: potser de *erri* 'paratge, indret'. Suposariem, doncs, que vingui d'un **Arrilbe*, però no es veu d'on vindria la -l-. Tampoc trauria del pas equiparar amb el grupet que hem format *Caregue*, *Dorve*, *Bagergue* i *Biuse* (i un *Siuse* dada incerta), suposant que continguin un element sufixal pre-romà -sŪE; i tal com la -s- d'aquest ³⁵ ha donat -r en *Dorve* i en *Bagergue* > -irve admetriem *Arri-s-ve* amb dissimilació ulterior -r-r- > -r-l-. Però és massa rebuscat i hipotètic fins a ser arbitrari.

Més base tindria i fóra menys arbitrari, imaginar una combinació triple, inspirada en el nom de la regalèsia muntanyenca a la vall d'Aran i altres gascones, antic a Ribagorça i toponímic a l'Alta Ribagorça: tipus *MEND-ILE (rbg. i alt-arag.: *Manil*, *mandil*, aran. *blaniu*, en altres valls gc. *banieu*, *baneyten* etcètera) (*PVArGc.*, s. v.; *DECat* I, 838b43), que sembla resultar (amb algunes desviacions fonètiques anòmales de un compost basc MENDI-ILE, pròpiament 'pèl de muntanya'; suposàvem en efecte que el basc *ile*, que pròpiament és 'llana' i 'pèl', hagués pres el sentit de filaments tals; llavors postulàriem com base de *Rilbe* **Arri-íl(e)* + -be, suposant *il* 'herbei', 'sota l'herbei de les roques'. Complicat també però no tan hipotètic.

RIMA, RIMBLA, -ES

I. La *Rima* del Pla de Campmagre és l'aresta de carena que separa el Pla de Campmagre (te. Mentet) de la vall del Tec naixent (te. Prats de Molló) (1934, exc. 147; *CATorras*, *Pir. Cat.* II, 42).

II. a) Mansus de *Rimbla* (bis), 1197, prop de Font-